SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 202/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. D., toho času vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 23 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tpo/8/2012 zo 7. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. D. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd") bola 13. apríla 2012 doručená sťažnosť A. D. (ďalej len „sťažovateľ") vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 23 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava") a práv podľa čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor") uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd") sp. zn. 4 Tpo/8/2012 zo 7. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie").

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 39/2011 z 26. decembra 2012 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd svojím ostatným uznesením sp. zn. Tp 39/2011 z 23. februára 2012 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu a zároveň rozhodol o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd konajúc o podanej sťažnosti sťažovateľa rozhodol napadnutým rozhodnutím o jej zamietnutí podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu jej nedôvodnosti.

3. Napadnutému rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ vytkol jeho neústavnosť, nezákonnosť a porušenie v bode 1 citovaných práv garantovaných ústavou a dohovorom, ktorých porušenie videl predovšetkým v neexistencii dôvodov útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Krajský súd jej dôvodnosť nachádzal v tom, že *„... som sa v minulosti nachádzal aj mimo územia SR, taktiež že som viackrát menil miesto svojho pobytu. Domnievam sa že od roku 1989 žijeme v demokratickej republike. Po podpísaní šenghenskej zmluvy občan SR môže vycestovať do ktorejkoľvek krajinu EU bez toho aby musel oboznámyť úrady. Taktiež podľa vyjadrenia kraj. súdu by občan SR nemal cestovať, ale zdržiavať sa výhradne v mieste trvalého bydliska. Domnievam sa že tvrdenie... kraj. súdu... je nesprávne a protiústavné nakoľko existuje sloboda pohybu.“*. Ďalšie pochybenie krajského súdu nachádzal v jeho úvahách týkajúcich sa možnej výšky hroziaceho trestu *„... v prípade uznania viny mu hrozí vysoký trest... kraj. súd... týmto tvrdením porušil moju prezumpciu neviny nakoľko až do uznania viny pravoplatným rozsudkom sa hladí na moju na moju osobu ako na osobu nevinu“*.

4. Na podklade už uvedených tvrdení sa sťažovateľ domáhal kladného vybavenia svojej sťažnosti a zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 23 ods. 1 ústavy sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych

právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva...

8. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Článok 17 ods. 2 ústavy teda upravuje ústavnoprocesný princíp uplatňujúci sa pri obmedzovaní osobnej slobody ako základnej hodnoty v demokratickom a právnom štáte. K obmedzeniu osobnej slobody podľa citovaného článku môže dôjsť len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Takýmto dôvodom je aj väzba obvineného, ktorá je zabezpečovacím prostriedkom slúžiacim výnimočne na zaistenie osoby obvineného na účely trestného stíhania, ktorej základným cieľom je to, aby neprítomnosť osoby obvineného najmä v počiatočnom predsúdnom (ale aj súdnom) štádiu trestného stíhania nezmarila cieľ trestného konania vyjadrený v § 1 ods. 1 Trestného poriadku.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. marca 1997, § 43). Každé pozbavenie

osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. mája 2004).

10. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ako doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,
b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo
c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného, a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. ... Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

11. Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspôsobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

12. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

13. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základných práv a slobôd zaručených v čl. 23 ústavy a podľa čl. 5 a čl. 6 dohovoru malo dôjsť uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo/8/2012 zo 7. marca 2012, ktorým bola právoplatne zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

14. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 atď.). Článok 6 dohovoru teda upravuje právo na spravodlivý proces, a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (napr. II. ÚS 15/05).

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

16. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí sp. zn. 4 Tpo/8/2012 zo 7. marca 2012 v podstatnom uviedol:

„Obvinený A. D. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. Tp 39/2011 zo dňa 26. 12. 2012, z dôvodu podľa

§ 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. Väzba sa začala dňa 22. 12. 2011 o 14.00 hod. a je vykonávaná...

Obvinený sa dlhodobo nezdržiava v mieste svojho trvalého bydliska, viackrát menil miesto svojho pobytu a zdržiaval sa aj mimo územia SR. V danom prípade je trestne stíhaný za dva prečiny a jeden zločin, pričom v prípade uznania viny, by sa mu ukladal trest s použitím asperačnej zásady, a teda mu hrozí vysoký trest. Uvedené skutočnosti v plnom rozsahu odôvodňujú obavu, že v prípade ponechania obvineného na slobode tento ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, čím je daný dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.

Z doposiaľ zabezpečených dôkazov, najmä z výsluchov svedkov a poškodeného je zistiteľné, že obvinený sa im mal vyhrážať, že im podpáli domy a že ich dobije ak jeho konanie nahlásia na políciu. V nadväznosti na uvedené je v danom prípade odôvodnená obava, že obvinený A. D. by v prípade prepustenia z väzby na slobodu pôsobil na svedkov, poškodených alebo by inak maril objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, čím je odôvodnená existencia zákonného dôvodu kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Z charakteru trestnej činnosti ako aj spôsobu jej páchania taktiež vyplýva dôvodná obava, že v prípade prepustenia na slobodu bude obvinený v páchaní trestnej činnosti pokračovať, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že obvinený A. D. bol, napriek svojmu mladému veku, v minulosti opakovane trestne stíhaný, pričom naposledy bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 12 T/97/2007 zo dňa 08. 03. 2011 odsúdený za zločin vydierania a prečin ublíženia na zdraví a teda za násilnú trestnú činnosť. Krajský súd dáva obvinenému do pozornosti, že nielen samotná skutočnosť, že sa v minulosti dopustil trestnej činnosti, je dôvodom preventívnej väzby. K tejto okolnosti pristupuje aj nezanedbateľná skutočnosť, že obvinený sa ďalšej násilnej trestnej činnosti mal dopusť len v krátkom časovom intervale po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. V dôsledku týchto skutočností je u obvineného A. D. daný aj dôvod preventívnej väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

V súvislosti so splnením formálnych dôvodov väzby krajský súd konštatuje, že i formálne podmienky rozhodnutia o predĺžení väzby boli v danom prípade splnené, včas

bol podaný návrh prokurátora na predĺženie trvania väzby, pričom aj doterajšia dĺžka trvania väzby u obvineného zodpovedná zákonnému ustanoveniu § 76 Tr. por.

Pokiaľ ide o nahradenie väzby obvineného, je potrebné konštatovať, že v súčasnom štádiu konania žiadny z inštitútov nahradenia väzby, vzhľadom na povahu skutkov ako aj charakter obvineného neposkytuje za obvineného dostatočnú záruku.“

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

18. Krajský súd teda skúmal okolnosti ďalšieho pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ale aj z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou a dohovorom. Adresným poukazom na konkrétne skutkové okolnosti (nad všetky pochybnosti, pozn.) zdôvodnil existenciu dôvodov väzby sťažovateľa, a to podľa všetkých zákonom predpokladaných dôvodov, teda väzby útekovej, kolúznej a preventívnej, čím v plnej miere ústavne konformne postupoval aj v súlade s ústavným súdom judikovaným právnym názorom, podľa ktorého „zákonnosť väzby musí byť determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia“ ,teda inými slovami oprávneniu konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe korešponduje povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07); na túto požiadavku krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí plne reflektoval.

19. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie čl. 23 ods. 1 ústavy, ktoré dával do súvisu s použitými konštatáciami krajského súdu v napadnutom rozhodnutí, ktorý

naplnenie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nachádzal v konaní sťažovateľa, ktorý *„... sa dlhodobo nezdržiava v mieste svojho trvalého bydliska, viackrát menil miesto svojho pobytu a zdržiaval sa aj mimo územia SR“*. S touto konštatáciou krajského súdu sa sťažovateľ nestotožnil a namietal, že *„... sa nachádzal v zahraničí z dôvodu zamestnania a miesta svojho pobytu... menil z dôvodu, že si to vyžadovalo... zamestnanie“. S uvedenou* argumentáciou sa krajský súd nevysporiadal.

20. Sťažovateľom označený čl. 23 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie namieta, garantuje slobodu pobytu a pohybu každej fyzickej osoby na území Slovenskej republiky, ale aj mimo jej územia. Namietané porušenie tohto článku nemá žiadnu vecnú súvislosť s dôvodom väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, resp. nie je možné domáhať sa porušenia tohto článku ústavy v okolnostiach väzobného stíhania sťažovateľa, v dôsledku čoho je sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti zjavne neopodstatnená.

21. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že sťažovateľ v podanej sťažnosti napádal neexistenciu dôvodov len útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom, ako vyplýva z obsahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu, bol dôvod útekovej väzby len jeden z troch dôvodov väzby sťažovateľa. Ostatné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku sťažovateľ vôbec nenamietal.

22. Keďže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 66/02, III. ÚS 263/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07) možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, ústavný súd na základe už opísaných dôvodov sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2012